

SOORTBESCHERMING GEELBUIKVUURPAD EEN UPDATE

In het uiterste zuiden van ons land lijkt er succes te worden geboekt bij de bescherming van de geelbuikvuurpad. De laatste jaren was er sprake van een goede voortplanting en dat is een hoopvol teken want jarenlang was juist die nieuwe aanwas zeer gering. Men lijkt dus op de goede weg om deze soort voor ons land te behouden.

Vanaf 1997 onderzoeken Wilbert Bosman en Ben Crombaghs de laatste bolwerken van de geelbuikvuurpad. Hun resultaten zijn nu opgenomen in ons Meetnet. Een zeer welkome uitbreiding, waarvoor uiteraard veel dank aan Wilbert en Ben.

initiatief direct beloond

Jarenlang is gepoogd om de geelbuikvuurpad te behouden met het aanleggen van poelen. Hiervan profiteerden veel andere soorten amfibieën, maar niet de geelbuikvuurpad! Alleen het eerste jaar na aanleg van zo'n poel werd hij door de geelbuiken gebruikt. De geelbuikvuurpad stelt namelijk bijzondere eisen aan zijn voortplantingsbiotoop. Hij is een pionier bij uitstek, die zich vrijwel uitsluitend voortplant in recent verstoorde, ondiepe en vegetatiearme plassen, die snel in de zon kunnen opwarmen.

Inspelend op deze eisen kwamen de soortbeschermers tot het zogenoemde 'basishabitat'. Dit is een grote betonnen bak, gevuld met löss en water, waarin met minimale ingrepen een pioniersituatie kan worden gecreëerd en worden behouden. Sinds 2000 zijn er verschillende van dergelijke basishabitats aangelegd. Hiervan worden nu de eerste vruchten geplukt. Maar ook deze basishabitats moeten hun waarde als

beschermingsmiddel voor de lange termijn nog bewijzen.

Opvallend zijn de successen die geboekt worden met kleine, ad hoc ingrepen. Zo konden we met eigen ogen zien dat het uitsteken en omwoelen van een stukje basishabitat al na enkele dagen beloond werd met diverse eiklompjes.

populatieopbouw in groeve 't Rooth

Hoopgevend is de verschuiving die hier te zien is in de populatiesamenstelling; door enkele jaren met succesvolle reproductie is het aandeel jonge dieren in de populatie flink gestegen. De oudste dieren verdwijnen en maken plaats voor een nieuwe groep "ouderen" die langzaam maar zeker groter wordt. Jarenlang waren het enkele heel oude dieren die de hoofdmoot vormden maar dankzij de goede reproductie laat de populatie nu een wat natuurlijker leeftijdsopbouw zien waarin meerdere jaargangen zijn vertegenwoordigd.

nog veel werk te verzetten

Toch blijft er genoeg werk te doen. Op drie van de vijf plekken waar de geelbuikvuurpad nog voorkomt is er sprake van een echte vooruitgang. Een gebied waar de soort was uitgestorven, is recent weer gekoloniseerd. Op andere plekken gaat het slechts om enkele dieren die weten te overleven. Het is de vraag of de geelbuikvuurpad het hier gaat redden. Maar omdat de meest levensvatbare populatie nu een onmiskenbare groei vertoont lijkt de toekomst van de geelbuikvuurpad nu rooskleuriger dan men jarenlang voor mogelijk hield.

*Een basishabitat vlak na de aanleg.
Foto Ben Crombaghs*